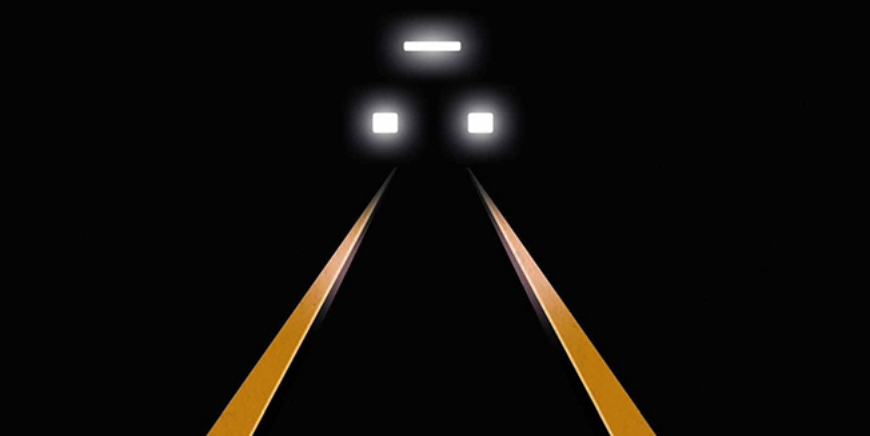
OD AUTORA BESTSELLERU *UŽ JE TADY ZAS*

TIMUR VERMES

U

ARGO

Timur Vermes

U

Ztraceni v metru

Timur Vermes

U

Ztraceni v metru

Přeložila Michaela Škultéty

ARGO

Czech edition © Argo, 2023
© 2021 Piper Verlag GmbH, München/Berlin
Translation © Michaela Škultéty, 2023

ISBN 978-80-257-4021-7 (váz.)
ISBN 978-80-257-4089-7 (e-kniha)

Kolečkový kufr se každých pět kroků zasekne.
Takže: škubnout.
To by klidně mohla cestovat se čtyřletým děckem.
Kufr ujede dalších pět kroků – a zasekne se.
Měla ho vyhodit. Dávno!
Jenomže: ekologie.
Pleť: lepkavá.
Vlasy: jako opelichaná štětka na holení.
Deodorant účinný 24 hodin. To ani náhodou.
Do mikrofonu od handsfree: „... ne, bylo to celý naprd. Od začátku. Vypadl hned ten první. Bez náhrady... Ne, bez vysvětlení. Spíš jako: dneska nemůžu."
Kafe by bodlo.
Tady? Zavřeno.
Nebo...
Taky zavřeno.
Zavřeno, zavřeno, zavřeno. Dodatkové číslo: Zavřeno.
Dokonce i v McDonald's.
„Pokud máme zavřeno, navštivte naši přechodnou kontejnerovou pobočku. Nacházíte se zde."

A mapka.
Kde to má být?
Vědí vůbec oni sami, kde jsou?
Ví dneska někdo, kde je?
„Pak mi našli spojení s úžasnýma dvěma přestupama. Místenky pochopitelně vyprodané."
Moment...
Kudy teď?
Takových chodeb.
Objevuj možnosti.
Takových plakátů.
Krtek v helmě děkuje za pochopení.
Na obyčejném papíru pokyny od místního dopravce.
To kreslila sekretářka?
Asi netušili, že tady budou stavět.
Děsný překvápko: „Jejda, paní Huberová, zítra tu máme staveniště, nenamalovala byste nám rychle pár šipek?"
A paní Huberová se kreativně chopila nůžek, lepidla a barevných papírů.
K NAD tudy.
NAD znamená náhradní autobusová doprava.
Neboli: autobus.
Další plakát.
Radí ignorovat první plakát.
Bezva. A dál?
Kde je to zatracený metro?

Možná vzadu?
Dál!
„Takže jsem až do Stuttgartu stála. Pak další přestup, a potom už jsem si dokonce sedla. Zato nefungovalo topení."
Vzadu: dál to nevede.
Červeno-bílé pásky. Dřevotříska. Pytle se sádrou.
Zpátky.
„Funguje u tebe aspoň výtah?"
Jestli teď nejde správně, tak...
Zatracené podchody.
Zlepšovací návrh: prostě to celý srovnejte se zemí.
Jsou tu jenom debilní obchody.
Mrštit takhle kufr do skleněných dveří...
S rozběhem.
Women power!
Velký plakát.

Haleluja!
Velká šipka doprava. Tohle je aspoň jasný.
Nebo ne?
Vpravo: široká chodba
anebo úzká chodba
anebo schodiště.
„Hele, já asi začnu ječet. Ozvu se pozdějc."
Schovat telefon.

Ticho.
Království za domorodce.
Průvan.
Průvan a ticho.
Průvan. A ticho. A nějaký zvuk.
Chpp, chpp.
Jako od rejžáku.
Daleko vzadu.
Před obchodem klečí ženská a drhne podlahu.
Rozlila sirup?
K ženské: třikrát pět kroků.
Nebo tu nechat kufr.
Beztak ho nikdo neukradne.
Debilní kufr.
Patnáct kroků plynulým tempem. Paráda.
„Promiňte?“
Drhydrhydrhydrh.
Asi drhne moc nahlas.
Navíc se odněkud ozývá bouchání.
„Promiňte? Kudy se dostanu k metru?“
„Těch tady jezdí víc.“
Kdyby aspoň zvedla hlavu.
Na druhou stranu – proč?
Cestu na metro to nezmění.
Ale má pravdu: která linka?
Papírek s adresou. Kapsa kabátu.
Druhá kapsa. „U dvojka.“
„Ta teď už nejezdí.“

Aha.
Chpp, chpp.
Taktak.
Řekne ještě něco?
Drhydrh. „Kam potřebujete?“
„Na Bismarckplatz.“
„Tam jede i U osmička.“
Bouchání se ozývá dál. Z obchodu.
Už ne stejnoměrně: buch-buch-buch.
Spíš důrazně. Skoro naštvaně. Buch! *Buch!*
„Díky. A jak se dostanu na U osmičku?“
„Doprava a dozadu. U Kaufhofu po schodech nahoru.
Přejdete ulici a zase dolů.“
„Do metra se jde nahoru? Po schodech? Jsou tam
někde šipky?“
„Ne. Ale takhle to aspoň najdete.“
Drhne rychleji. Dohání ztracený čas.
Konverzace zjevně skončila.
Bouchání ne.
Copak to neslyší?
„Uvnitř vám něco bouchá.“
„No a?“
Je to blízko. Krok do obchodu.
Židle.
S dítětem. Je otočené zády. Asi holčička. Nejspíš.
V pěsti svírá za nohy pannu.
Mlátí jí hlavičkou o zeď.
Znova. A znova. Buch. *Buch*!

Ne vztekle.
Spíš: pečlivě. Jako by to dostala za úkol.
„Tady bude někdo potřebovat spoustu aspirinu."
Pokus o vtip.
Drhydrh: „Nebavte se s ní. Je ošklivá."
„Myslíte nevychovaná?"
„Ne." Drhydrhystop.
Dokonce vzhlédne: „Myslím ošklivá."
Holčička se otočí.
Panebože!
Zachovat zdvořilost.
Nedotknout se jí.
Zdvořilost a slušný vychování.
Zpátky ke kufru.
Do metra.
Chudák dítě!

———

Eskalátor se rozjede.
Metro už je ve stanici.
Nějaký metro.
Správný směr?
To se musí zjistit. Rychle dolů. Rychleji.
Debilní kufr.
Dal by se nést v ruce. Nebo ne?
Co ho nakopnout?
Rychleji, rychleji.

Správný metro. A správný směr.
Aspoň něco.
Ale: řidič chybí.
Fajn: žádný spěch.
Hezky v klidu. Kufr vrže jako obvykle.
Prázdný vagon.
Nejbližší čtyřka. Kufr do rohu.
Sednoutsednoutsednout.
To je den – uu*uf*!!
To snad ne!
Zadržet dech.
Odkud...?
Čtyřka naproti.
Na podlaze. A na obou sedadlech.
Kdo zvrací takhle rovnoměrně?
Tohle nejde vydržet.
Hlavu ven!
Vzduch!!!
Jiný vagon, jiný vagon!
Kolik času do odjezdu?
Peron prázdný, řidič nikde.
Na tabuli: ještě 15 minut.
Pohoda.
Hluboký nádech, kufr ven.
Další vagon.
Vypadá ok.
Opatrný nádech nosem – vzduch je čistý.
Jako v metru.

Zase čtyřka.
Sednout.
Pohled ven.
Peron: prázdný.
Je pozdě.
Teď hned: postel! Sprcha a postel.
Čistá chodidla a vyprané povlečení a potom...
Kruci!
Ještě něco. Musí.
Mobil.
„Haló, Elke, poslouchej, ještě mě něco napadlo. Nemusíš mi volat zpátky. Ale zařiď, aby Sigrun zítra dodala ty návrhy. Řekne, že odpoledne, ale neskoč jí na to, domluveno bylo ve dvanáct. Jo, a Benny ať se do toho neplete. O toho se postarám v úterý. Přepínám a končím!"
A je to z krku.
Čelo na okno.
Jenom na chvilku-chvilkuuu-

u
u
u
u
u

— — —

Kolik je hodin?
A kde?
Pořád peron. Fajn.
Odjezd: už byl.